

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151060848/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»De kommer da til mig en af de første Dage!« sagde Kammerjunkeren, »De skal prøve mit russiske Dampbad, jeg har faaet eet indrettet paa Gaarden. Alle de, som besøge mig, Damer og Herrer, uden Undtagelse, maae prøve det! de svede, saa det er en Lyst!«

»Og Kirsebærtræerne, give de noget i Aar?« spurgte *Vilhelm*.

»Nei, nei,« svarede Kammerjunkeren, »det duer ikke! men Æblerne tegne godt! alle de gamle Træer i Høihave staae i fuld Prag. Det har jeg sat i Stand. For to Aar siden var der ikke en Skjeppc paa dem allesammen. Men jeg lod de Heste, der bleve aarladte, føre hen under Træerne, lod det varme Blod sprøite over Rødderne, det skete nogle Gange og det har været en reen Livs-Indpodning!«

»Og hvorledes staaer det sig paa —?« *Vilhelm* nævnede en finsk Herregaard, hvis adelige Herskab er bekjendt.

»O,« svarede han, »begge Frøkenerne, veed De vel, ere blevne forlovede med to Fætttere, de gifte sig jo der altid ind i Familien, og det duer hverken for Folk eller Bæster. Derfor er der altid et heelt Apothek derovre; saa have de ondt der og saa der. I China bruge de vel det Experiment med Qvæget, altid at parre Beslægtede; det giver fedt og mørt Kjød, Knokler og Sener svinde bort, og der kommer dobbelt saa megen Talg, som paa almindeligt Qvæg. Men Herre Gud, det er jo ikke Menneskets Bestemmelse.«

»Vinden er nok god!« sagde *Otto*, som denne Samtale begyndte at kjede.

»Nei stik imod!« sagde Kammerjunkeren. »Fløien derovre paa det lille Huus lyver. Den vender altid mod Nyborg, viser altid god Vind for os, som vil afsted; i Nyborg er ogsaa en Fløi, der staaer lige saa fast som denne, og snakker for dem der ogsaa om god Vind. Jeg regner de to staaende Fløie for et Slags Veivisere, som kun ville sige: der gaer Veien. Nei, havde vi havt Vind, var jeg gaaet med Børtten, ikke med Pjaskemalene, som Søfolkene kalde Dampskibet. — Vognen venter vel de unge Herrer i *Nyborg*?« vedblev han. »Jeg gjør da Følgeskab, min Brune staaer og venter mig hos *Schalburgs*. Den skal De see! den har Sener som Staalfedre og Been, som en Dandsemester. Det er min egen Brune.«

»Ingen veed vi komme!« svarede *Vilhelm*. »Vi tage derfor Vogn i *Nyborg*.«

»Vi følges ad!« sagde Kammerjunkeren, »og saa besøger De og den